

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Miluše Doškové, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **A. B.**, zastoupený JUDr. Ivanou Heřmanovskou, advokátkou se sídlem Stavitzská 6, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, pošt. schránka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2007, č.j. OAM-804/VL-20-K01-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 2. 2008, č. j. 29 Az 48/2007 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 27. 6. 2007, č. j. OAM-804/VL-20-K01-2006. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyla žalobci k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). [Pozn. soudu: S účinností od 1. 9. 2006 byl v zákoně o azylu termín „azyl“ nahrazen pojmem „mezinárodní ochrana“ a institut „překážky vycestování“ podle § 91 zákona o azylu nahrazen tzv. „doplňkovou ochranou“ podle § 14a zákona o azylu.]

V odůvodnění svého rozhodnutí krajský soud uvedl, že po přezkoumání věci neshledal v postupu žalovaného správního orgánu žalobcem namítané porušení ustanovení § 2 odst. 1, 4, § 3 a § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť z příběhu žalobce je zcela zřejmé, že nikdy nebyl politicky organizován, o politickou situaci v zemi se nijak výrazně nezajímal, aplikace ust. § 12 písm. a) zákona o azylu je tak vyloučena, pro aplikaci ust. § 12 písm. b) zákona o azylu pak rovněž nebyl shledán žádný azylově relevantní důvod. Odůvodnění neexistence důvodů pro udělení azylu žalobce dle § 12 zákona o azylu shledal krajský soud velmi podrobným, žalovaný v tomto směru učinil správná skutková zjištění a adekvátní právní závěry. Žalovaný si podle krajského soudu opatřil zcela dostatečné materiály za účelem posouzení situace žalobce v zemi původu, a to jako před jejím opuštěním, tak i pro případ návratu, za účelem hodnocení důvodů pro poskytnutí doplňkové ochrany. V souladu se zákonem žalovaný posoudil neudělení azylu podle § 13 zákona o azylu, i neexistenci důvodu humanitárního azylu ve smyslu § 14 téhož zákona. Žalovaný dostatečně

zdůvodnil, že žalobci nehrozí v případě návratu do vlasti žádná újma, upravená ust. § 14a zákona o azylu, výkon základní vojenské služby v Kyrgyzstánu a případný trest za nenastoupení k této službě nelze považovat za ponižující, ani za nelidský. Žalobce nesplňuje ani podmínky ust. § 14b zákona o azylu.

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížností, ve které uplatnil důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud podle stěžovatele nesprávně vyhodnotil, že ve správním řízení bylo žalovaným porušeno ustanovení § 3, § 2 odst. 4 a § 50 správního řádu. V případě návratu do vlasti se stěžovatel obává problémů v souvislosti s nástupem výkonu vojenské služby. Stěžovatel namítl, že se žalovaný nezabýval stavem vězeňství v Kyrgyzstánu, ačkoliv poukazoval na to, že mu hrozí trest pro nenastoupení vojenské služby. Zprávy a ustanovení kyrgyzských trestních zákonů, ze kterých žalovaný čerpal, neodpovídají skutečnosti. Podle stěžovatele žalovaný správní orgán nedostatečně posoudil možnost udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a neopatřil si v tomto směru dostatek podkladů pro své rozhodnutí. Nebylo podle něj ani dostatečně přihlédnuto ke skutečnosti uvedené v § 91 odst. 1 písm. a) bod 2) zákona o azylu, neboť stěžovateli v případě jeho vycestování do vlasti hrozí nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Problematikou zjišťování skutkového stavu v řízení o udělení mezinárodní ochrany se již Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudcích ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89, www.nssoud.cz, či ze dne 18. 1. 2006, č. j. 6 Azs 386/2004 - 40, www.nssoud.cz. Namítá-li stěžovatel nedostatečnou relevanci a nesprávnou interpretaci použitých zpráv o situaci v zemi jeho původu, pak s obdobným tvrzením se Nejvyšší správní soud vypořádal např. v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud se již ve svých rozhodnutích vyjádřil i přímo k otázce nedůvodnosti obav žadatelů o azyl, souvisejících s jejich povinným nástupem k výkonu základní vojenské služby ve vlasti, z hlediska

udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, i pro rozhodnutí o překážce jejich vycestování dle § 91 téhož zákona, viz rozsudek ze dne 23. 1. 2008, č. j. 4 Azs 244/2006 – 93, www.nssoud.cz, nebo rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, www.nssoud.cz.

K námitce stěžovatele týkající se porušení ustanovení § 91 zákona o azylu je třeba nejdříve uvést, že se jedná o ustanovení předchozí právní úpravy (stěžovatelem zřejmě mylně uplatněné), částečně nahrazené institutem doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, www.nssoud.cz, jakkoli nelze shledat úplnou shodu mezi zněním bývalého § 91 a nynějšího § 14a zákona o azylu, tak v těch částech, kde takovou shodu shledat lze, je možno i po účinnosti zákona č. 165/2006 Sb. aplikovat právní názory vyslovené Nejvyšším správním soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému § 91 zákona o azylu. Stěžovatel se tedy v kasační stížnosti (ač nevýslovně) domáhá doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu s odvoláním na skutečnost, že mu v případě jeho návratu do vlasti hrozí nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení, zejména v souvislosti s nenastoupením výkonu vojenské služby. Tento důvod stěžovatel správně podřadil pod ustanovení § 91 odst. 1 písm. a) bod 2 předchozí úpravy zákona o azylu (Povinnost ukončit pobyt neplatí, pokud by byl cizinec nucen vycestovat do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu.). V daném případě lze tedy ve smyslu výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jednoznačně shledat shodu a aplikovat tak právní názory vyslovené Nejvyšším správním soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému § 91 zákona o azylu. Otázkou soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 91 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 3. 3. 2004, č. j. 2 Azs 12/2004 - 40, publikovaném pod č. [260/2004](http://www.nssoud.cz) Sb. NSS, či v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 7/2003 - 60, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena soudem zástupkyně advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyššímu správnímu soudu však do dne jeho rozhodnutí nebylo prokázáno, že v daném případě proběhla první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení ve smyslu ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění, proto o odměně advokátky za zastupování v řízení o této kasační stížnosti nerozhodoval.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu